

Krzysztof Karasek

Chausseestrasse 126

A hugenották temetőjében a falnál,
amely elválasztja a Dorotheenstädtischer és a Französischer
Friedhofot, egy aprócska dombon
szürke kő áll, nagysága krumplis zsáké,
faragatlan, akár egy augsburgi paraszt. Rajta felirat: Bertolt
Brecht.

Kissé odébb jellegtelen, észre sem vehető, könnyen
kikerülhető sírban
alussza örök álmát két filozófus: Georg Wilhelm Friedrich

Hegel és
–szinte csak kéznyújtásnyira – Johann Gottlieb
Fichte (mindkettőjük jobbján – a látogatótól balra –, akár a vasárnapi promenádon,
menne férjével karonfogva

életük hű
társa: Marie
Hegel és Johanna Marie Fichte).

Velük szemben Brecht figyelő őket szigorúan köszemével úgy,
ahogy minden bizonnal
annakidején is tette temető falához simuló háza ablakából,
tekintetével átfogva az egész színteret, most és
egykoron, a hegeli szellemet
testesítve meg a papíron,
a halottak által följegyzett földét (melyik nagy német lírikus tudott ellenállni
az időfelettség csábításának?).

A sírok közt állva kérdezem magamtól,
vajon mi űzte ide ezeket a holtakat, az
egyszerű emberi gyengeség, félelem attól,
hogy ne legyünk magányosak ebben a földben. Lelki támogatást óhajtva,
és létrehozva azt a jövő sivatagjában,
a múlt hamujában? vajon az óhajtás, ha csak álmainkban is,
hogy érezzük a másik ember csontjának melegét (megmelegedhessünk általuk),
amely a nagy halottakból sugárzik.

2.

Ott, ahol kőből és betonból épült házak állnak,
kell lenniük könnyű anyagból készülteknek is, a város fölfelé és
lefelé is terjeszkedik; minden irányban.

A földréteg alatt
a fiú apján tapos, a leány anyja sírja felett szül.

A szellemek a háztetőik fölé emelkednek,
hatalmas sátozt bontanak hallgatásból és vérből, védve az élőket

az elemek támadásától; az élők
csupán sötét történelmük részét alakítják –

testüket legendával burkolják, a fény világos ívén az égbe törnek,
a hamvak a második rész alkotói.

Ott, ahol városok léteznek,
halottak városának is lennie kell, jelenlétük
vigasztalást ad az élőknek, és bizonyítja, hogy most
nem ábránd,

de az egésznek szilánkja; beépül a történelembe, bizonyítva, hogy minden
elnyomásnak

megvannak a határai,

hogy egyetlen elnyomatás sem örök. Hogy minden tirannus is

meghal egyszer; a filozófus

átérezte ezt az igazságot, a drámaíró

megírta. Közéleben Heinrich Mann okos feje.

*

Brechtet fordítom

(Przekładając Brechta)

Széthullásomat vizslatom

Akceptálom rothadásom

Az asztal sötét sarkán

halott dolgok étkeit fogyasztom

Éhes szavak

szúrják szememet

arcomról lerántják a tükröt

szemhéjamról tenyerem

Elengedik a szavak ajkamat

szavak válnak el lényegüktől

Meztelen Magam

az üres asztalnál

Dolgok dolgoknak ellenében

*

Kis félelmek, nagy félelmek...

(Male strachy, duże strachy...)

Üljetek nyugodtan és csendben. Rövidesen eljönnek a kis félelmek. Póklábakon. Gyorsan szaladnak, mindenhová bejutnak. Térdetekre csücsülnek. Azután vállatokra ülnek és olyan dolgokat suttognak majd fületekbe, hogy hátatok lúdbőrözni fog, fogaitok vacognak, hajatok az égnek áll. És nem fogjátok tudni fületek mellől elzavarni őket. Utána nagyobb félelmek jönnek. Lúdlábakon. Körbetáncolnak benneteket és számlálják a még hátra lévő óráitokat és nem tudtok majd megmozdulni sem, és így is maradtok már örökre.